

вен белег става *разривът, дисконтинуитетът, разединението*. Сякаш това пространство се състои не от друго, а от поредица непревземаеми прагове, пред които напразно застават колебливи и имитативни, но не и пълноценни художествени изкази. Именно тази полупостигнатост на художествения изказ в българската поезия (респ. и в българската литература) иронично визира Пенчо Славейков в „На Острова на блажените“. Визирайки непълноценната овладяност на художествено-то слово, той успява да придаде изключителна амбивалентност на своята „островна“ утопия.

Навярно тук се крие и обяснението на факта, че всяка нова генерация в българския литературен живот идва с убеждението, че е покорила, чрез поредния – обявен от нея за тотален – разрив властващата до момента абсолютна белота, чистотата изказност (мислейки със и във термините на М. Фуко тук, имаме предвид онова идеално пространство, което той непрестанно се стреми да обособи в своите теоретични опити – мястото, където липсва осъществен дискурс, но са прокарани невидимите дискурсивни правила). Това обяснява защо апологетите на българския модернизъм винаги прибягват до реториката на дисконтинуитета¹⁹.